

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MICHAEL B. ELMER

föredraget den 29 februari 1996 *

1. I de föreliggande målen har Tribunale amministrativo regionale del Lazio, Italien, begärt att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak¹ (nedan kallad grundförordningen) samt giltigheten och tolkningen av kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvot-systemet för råttobak under skördeåren 1993 och 1994² (nedan kallad tillämpningsförordningen) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]. I målen vid den nationella domstolen har talan väckts av producenter och beredningsföretag i tobakssektorn, vilka har gjort gällande att de har tilldelats för små kvoter.

Den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak i huvuddrag

2. Genom grundförordningen infördes en ny organisation av marknaden för råttobak, vilken ersatte den tidigare organisationen av marknaden.³

3. Den tidigare organisationen av marknaden innebar ett bidragssystem som byggde på vägledande priser och interventionspriser. Inom ramen för detta system kunde tobaksproducenterna antingen sälja sin produktion till interventionsorganen, som var förpliktade att köpa till interventionspris, eller sälja den på marknaden. Det förekom inte någon begränsning av den produktionsstorlek för vilken stöd kunde erhållas. I syfte att begränsa en ökning av tobaksproduktionen och hålla tillbaka produktionen av sorter som var svåra att avsätta, infördes senare⁴ bestämmelser om en maximal garantimängd

* Originalspråk: danska.

1 — EGT nr L 215, s. 70. Förordningen ändrades för skördeåret 1994 genom rådets förordning (EG) nr 711/95 av den 27 mars 1995 (EGT nr L 73, s. 13). De nationella mål som i detta fall har gett upphov till begäran om förhandsavgörande avser dock perioden före år 1994.

2 — EGT nr L 351, s. 11, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993 (EGT nr L 158, s. 27). Tillämpningsförordningen ändrades senast för skördeåret 1994, genom kommissionens förordning (EG) nr 1754 av den 18 juli 1994 (EGT nr L 183, s. 5). Tillämpningsförordningen är för närvarande ersatt av kommissionens förordning (EG) nr 1066/95 av den 12 maj 1996 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2075 med avseende på kvotssystemet inom råttobakssektorn för skördeåren 1995, 1996 och 1997 (EGT nr L 108, s. 5).

3 — Se rådets förordning (EEG) nr 727/70 av den 21 april 1970 om upprättande av en gemensam organisation av marknaden för råttobak (EGT nr L 94, s. 1), senast ändrad genom förordning nr 860/92 av den 30 mars 1992 (EGT nr 91, s. 1) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

4 — Se rådets förordning nr (EEG) 1114/88 av den 25 april 1988 om ändring av förordning nr 727/70 (EGT nr L 110, s. 5) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

för hela gemenskapsmarknaden⁵. Ett över-
skridande på gemenskapsnivå av den maxi-
mala garantimängden medförde nedsatta
interventionspriser. Fortfarande fanns det
dock ingen begränsning av den produktions-
storlek för vilken den berörde producenten
kunde få stöd.

att säkerställa att garantitrösklarna iakttas
införs ett system med beredningskvoter. För
varje skörd skall rådet fördela de för varje
sortgrupp disponibla mängderna mellan
medlemsstaterna, och varje medlemsstat skall
enligt ett övergångssystem för skördeåren
1993 och 1994 fördela beredningskvoterna
mellan de företag som utför den första
beredningen, i förhållande till de mängder
som har levererats till dessa företag under år
1989, 1990 och 1991.

4. Huvuddragen i den nya organisationen av
marknaden, som gäller för år 1993—1997, är
följande.⁶ Det har införts ett bidragssystem
för att stödja producenterna (jordbrukarna)
och göra det möjligt att avsätta tobaken
inom gemenskapen. Bidraget beviljas på
bland annat det villkoret att producentens
leverans av tobak till det företag som utför
den första beredningen sker i enlighet med
ett odlingskontrakt som upprättats mellan
producenten och beredningsföretaget. Ett
odlingskontrakt medför en förpliktelse för
beredningsföretaget att utöver uppköpspriset
betala odlaren bidragsbeloppet, och en för-
pliktelse för producenten att leverera råto-
bak.

6. Tillämpningsförfordningen innehåller
bland annat bestämmelser om att bered-
ningsföretagen skall utfärda odlingslicenser
till varje enskild producent. I odlingslicensen
skall anges vilken del av det berörda bered-
ningsföretagets kvot som har tilldelats varje
producent. Syftet med att införa odlingsli-
censer är att ge producenterna möjlighet att
genom att uppvisa en sådan licens byta
beredningsföretag från ett skördeår till ett
annat.

5. I grundförordningen fastställs en högsta
garantitröskel för hela gemenskapsmarkna-
den (370 000 ton råtabak för år 1993 och
350 000 ton för år 1994), och inom gränserna
för denna tröskel skall rådet fastställa garan-
titrösklar för de enskilda sortgrupperna. För

7. Medlemsstaterna kan välja att fördela
kvoterna direkt till producenterna, om de har
tillgång till tillräckliga uppgifter om produ-
centernas produktion under åren 1989, 1990
och 1991. Italien har, enligt vad som har
framkommit i målet, inte utnyttjat denna
möjlighet.

5 — Förordning (EEG) nr 1114/88 har för övrigt givit upphov till
två domar: dom av den 11 juli 1991, Crispoltoni (C-368/89,
Rec. s. I-3695) och dom av den 5 oktober 1994, Crispoltoni
m. fl. (C-133/93, C-300/93 och C-362/93, Rec. s. I-4863).

6 — De relevanta bestämmelserna återges nedan.

8. Det skall för övrigt nämnas att organisa-
tionen av marknaden under skördeåren 1995,

1996 och 1997 är utformad som ett system med produktionskvoter som medlemsstaterna skall fördela direkt till producenterna i proportion till genomsnittet av de kvantiteter som har levererats till beredning under de tre år som föregick året för den senaste skörden.⁷ De regler som är tillämpliga i det aktuella målet kan således ses som ett övergångssystem mellan den tidigare organisationen av marknaden, som byggde på vägledande priser och interventionspriser, och den senaste organisationen av marknaden där alla medlemsstater fördelar produktionskvoter direkt till producenterna.

Bidragssystemet kan förvaltas effektivt om odlingskontrakt ingås mellan odlarna och de företag som utför den första beredningen. Kontrakten skall garantera odlarna en stabil avsättning och beredningsföretagen regelbundna leveranser. Om beredningsföretagen betalar bidraget till odlarna vid tidpunkten för leverans av den tobak som kontraktet omfattar, förutsatt att tobaken uppfyller kvalitetskraven, får odlarna stöd samtidigt som bidragssystemet blir lättare att förvalta.

...

Grundförordningen

9. Femte, sjätte, åttonde och nionde övervägandet i grundförordningens ingress har följande lydelse:

”På grund av konkurrensen på tobaksmarknaden är det nödvändigt att stödja de traditionella tobaksproducenterna. Detta stöd bör baseras på ett bidragssystem som gör det möjligt att avsätta tobaken inom gemenskapen.

För att säkerställa att garantitrosklarna tillämpas måste ett system med beredningskvoter införas under en begränsad tid. Under en övergångstid åligger det medlemsstaterna att inom de fastställda garantitrosklarna fördela beredningskvoter till de berörda företagen. I detta syfte bör gemenskapsbestämmelser införas som skall säkerställa en rättvis tilldelning på grundval av de mängder som tidigare har beretts, varvid onormala produktionsmängder inte skall tas med i beräkningen. Nödvändiga åtgärder skall vidtas för att möjliggöra en senare fördelning av kvoterna mellan producenterna på tillfredsställande villkor. De medlemsstater som har tillgång till de uppgifter som behövs för att kunna tilldela producenterna kvoter på grundval av tidigare kvoter bör få göra detta.

⁷ — Rådets förordning (EG) nr 711/95 om ändring av grundförordningen, se fotnot 1. Tillämpningsförordningen för skördeåren 1995, 1996 och 1997 har ersatts av förordning nr 1066/95, i vilken det fastställs nya regler för beräkningen av produktionskvoter.

Företag som utför den första beredningen får inte ingå odlingskontrakt för mängder utöver de tilldelade kvoterna. Återbetalning av

bidrag måste därför begränsas till ett belopp som svarar mot kvoten.” *Artikel 5*

Bidraget skall beviljas på följande villkor:

10. Grundförordningen innehåller följande bestämmelser av betydelse för det aktuella målet:

a) ...

”*Artikel 3*

b) ...

1. För 1993 års skörd fram till 1997 års skörd skall ett bidragssystem tillämpas. Bidragsbeloppet skall vara detsamma för tobakssorterna i samma grupp.

c) Producentens leverans av bladtabaken till det företag som utför den första beredningen skall ske enligt ett odlingskontrakt.

...

Artikel 6

3. Syftet med bidraget skall vara att bidra till inkomster för de producenter vars produktion svarar mot marknadens behov och att underlätta avsättningen av denna tobaksproduktion i gemenskapen.

1. Odlingskontraktet skall omfatta

— en förpliktelse för det företag som utför den första beredningen att vid leverans av den mängd som kontraktet omfattar utöver uppköpspriset betala tobaksodlaren ett belopp som är lika med bidragsbeloppet,

...

— en förpliktelse för odlaren att till det företag som utför den första beredningen leverera råtabak som uppfyller kvalitetskraven.

Artikel 9

2. Det behöriga organet skall till beredningsföretaget återbetala bidragsbeloppet mot uppvisande av ett bevis för att tobaksodlaren har levererat tobaken och att det belopp som avses i punkt 1 har betalats ut.

1. För att säkerställa att garantitrösklarna iaktas införs ett system med beredningskvoter för skördeåren 1993—1997.

2. För varje skörd skall rådet, i enlighet med förfarandet i artikel 43.2 i fördraget, fördela de disponibla mängderna mellan producentmedlemsstaterna.

...

Artikel 8

Den totala högsta garantitröskeln för gemenskapen fastställs till 350 000 ton rå bladtabak per skörd. För 1993 fastställs denna tröskel dock till 370 000 ton.

Inom denna gräns skall rådet, i enlighet med förfarandet i artikel 43.2 i fördraget, årligen fastställa en särskild garantitröskel för varje sortgrupp med särskild hänsyn till marknadsförhållandena, de sociala och ekonomiska förhållandena och odlingsbetingelserna inom de berörda produktionsområdena.

3. På grundval av de mängder som fördelas enligt punkt 2 ... skall medlemsstaterna på övergångsbasis för skördeåren 1993 och 1994 fördela beredningskvoterna mellan företag som utför den första beredningen i förhållande till de genomsnittliga mängder som levererats till beredning under de senaste tre åren före föregående skörd, uppdelade på sortgrupper. 1992 års produktion och leveranserna från denna skörd skall dock inte tas med i beräkningen. Förfarandet för fördelningen av beredningskvoterna för de följande skördeåren skall inte beröras av denna fördelning.

Beredningsföretag som har inlett sin verksamhet efter referensperiodens början skall

tilldelas en mängd som står i proportion till den genomsnittliga mängd som levererats för beredning under den tid som deras verksamhet har pågått.

der den kvot som tilldelats företaget eller producenten.⁸

Artikel 11

För beredningsföretag som inleder sin verksamhet under skördeåret eller under året dessförinnan skall medlemsstaterna för varje sortgrupp reservera 2 procent av de totala mängder som de disponerar. Inom ramen för denna procentandel skall företagen tilldelas en mängd som inte överstiger 70 procent av deras beredningskapacitet, förutsatt att de erbjuder tillräckliga garantier vad gäller effektiviteten och varaktigheten av deras verksamhet.

Tillämpningsföreskrifter till denna avdelning skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 23. De skall omfatta justeringar ... av villkoren för fördelning av kvoter bland producenterna i förhållande till den tidiga situationen.”

4. Medlemsstaterna kan dock tilldela producenterna kvoter direkt, om de har tillgång till de nödvändiga uppgifterna om alla producenternas produktion under de tre skördeåren före den senaste skörden för de sorter och mängder som har levererats till ett beredningsföretag.

Tillämpningsförordningen

11. Sjätte, åttonde och nionde övervägandet i tillämpningsförordningens ingress har följande lydelse:

...

Artikel 10

Ett beredningsföretag får inte ingå odlingskontrakt eller motta återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överskri-

”Det bör säkerställas att beredningsföretagen fördelar kvoterna rättvist och utan diskriminering mellan de producenter som har leve-

⁸ — (Denna fotnot saknar betydelse för den svenska språkversionen).

rerat tobak till dem under referensperioderna.

Det bör införas odlingslicenser, som utfärdas till producenterna på grundval av deras leveranser under år 1989, 1990 och 1991, så att de genom att uppvisa en sådan licens kan byta beredningsföretag från ett skördeår till ett annat.

De mängder som har tilldelats producenter som inte ingår odlingskontrakt bör vara disponibla för andra producenter.”

12. Tillämpningsförförordningen innehåller följande bestämmelser av betydelse för det aktuella målet:

”Artikel 2

I denna förförordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

— ...

— ...

— producent: en fysisk eller juridisk person, eller en sammanslutning av sådana, som till ett beredningsföretag levererar råttobak som är producerad av denna person eller sammanslutningens medlemmar, i eget namn eller för egen räkning, inom ramen för ett odlingskontrakt som ingåtts av denna person eller i dennes namn.

...

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall fastställa beredningskvoterna för vart och ett av beredningsföretagen, och för varje sortgrupp som är fastställd i bilagan till [grundförförordningen], senast den 10 februari 1993 för skördeåret 1993 ...

...

3. Ett beredningsföretag som inte åtar sig att utfärda odlingslicenser i enlighet med artikel 9 skall inte tilldelas någon kvot.

Artikel 4

Tilldelningen av en kvot eller en odlingslicens för en skörd påverkar inte tilldelningen

av kvoter eller odlingslicenser för kommande skörd.

om den rättsinnehavare, den sortgrupp och den tobaksmängd som de gäller för.

Artikel 5

1. Varje beredningsföretags kvot skall vara lika med den procentsats som utgör företags genomsnittliga mängd i förhållande till summan av de genomsnittliga mängder som har beräknats i enlighet med artikel 9 i [grundförordningen]. Denna procentsats skall tillämpas på medlemsstatens särskilda garantitröskel för sortgruppen i fråga, dock utan att den påverkar tillämpningen av artikel 9.3 tredje stycket i [grundförordningen].

2. Medlemsstaterna skall fastställa förfarandet för utfärdandet av odlingslicenser, samt vidta åtgärder för att förebygga fusk ...

3. Om en producent visar att hans produktion under ett skördeår var onormalt låg till följd av exceptionella omständigheter, skall medlemsstaten efter ansökan från den berörde fastställa den kvantitet som beträffande detta skördeår skall läggas till grund för utfärdandet av hans odlingslicens. Det berörda beredningsföretagets referenskvantitet skall anpassas till följd härav. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de beslut som de ämnar fatta.

...

...

Artikel 9

1. För varje sortgrupp, och i förekommande fall på begäran av berörd person, skall beredningsföretaget i den utsträckning som dess beredningskvot tillåter utfärda odlingslicenser till producenter ... i förhållande till deras leveranser av tobak tillhörande samma grupp under de tre skördeåren 1989, 1990 och 1991. ... Odlingslicenserna skall innehålla uppgifter

6. Odlingslicenserna skall utfärdas senast den 1 mars under skördeåret.

De ansvariga myndigheterna skall i förekommande fall utfärda dessa licenser till beredningsföretagen senast den 24 mars samma år.

Artikel 10

1. En producent får bara leverera tobak från en viss sortgrupp till ett beredningsföretag. Om han har erhållit en odlingslicens från flera beredningsföretag till vilka han har levererat tobak från samma sortgrupp under skördeåren 1989, 1990 och 1991, skall den totala mängden samlas hos det beredningsföretag till vilket han har levererat tobak under skördeåret 1991. Om producenten under detta skördeår har levererat tobak till flera beredningsföretag, skall han ange hos vilket företag han önskar erhålla odlingslicensen.

...

2. Producenten kan mot uppvisande av odlingslicensen sluta odlingsavtal med ett annat beredningsföretag än det som har utfärdat licensen.

Artikel 11

1. De odlingslicenser som inte har utnyttjats till att ingå kontrakt vid det datum som har fastställts för detta skall av producenten återlämnas till det berörda beredningsföretaget senast tio vardagar efter detta datum.

...

3. De i odlingslicenserna angivna mängder som inte har utnyttjats, och de andra mängder som fortfarande kan vara disponibla, skall på ett rättvist sätt och enligt objektiva kriterier fördelas mellan beredningsföretagen före den 1 maj under skördeåret. Dessa kriterier kan fastställas av sådana branschorganisationer som har godkänts i enlighet med [grundförordningen]. För skördeåret 1993 kan dock ... Italien förlänga fristen från den 1 maj till den 11 juni.

...

Artikel 21

3. Medlemsstaten skall göra de kvotöverföringar mellan företagen som är nödvändiga för tillämpningen av denna artikel.

Om kvoten fastställs eller odlingslicensen utfärdas till förmån för en producentsammanslutning som själv är tobaksproducent

enligt artikel 2 tredje strecksatsen, skall medlemsstaten övervaka att den berörda mängden fördelas rättvist mellan sammanslutningens samtliga medlemmar. I detta fall skall bestämmelserna i avsnitt 2 äga motsvarande tillämpning på fördelningen mellan sammanslutningens medlemmar. Sammanslutningen kan dock efter överenskommelse med alla berörda parter vidta en annan fördelning i syfte att organisera produktionen bättre.”

Bidragsförordningen

13. Kommissionens förordning (EEG) nr 3478/92 av den 1 december 1992⁹ om tillämpningsföreskrifter för bidragssystemet för råttobak (nedan kallad bidragsförordningen) innehåller bland annat följande bestämmelse.

”Artikel 15

1. På begäran av bearbetningsföretaget skall medlemsstaten betala ut förskott på de bidragsbelopp som företaget skall betala till producenterna ...”

Relevant nationell lagstiftning

14. Mot bakgrund av artikel 9.3 i grundförordningen samt artiklarna 3.1 och 9.2 i tillämpningsförordningen har det italienska jord-och skogsbruksministeriet utfärdat cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 som innehåller regler om fördelning av beredningskvoter och utfärdande av odlingslicenser. Cirkuläret har utfärdats mot bakgrund av skrivelsen av den 20 januari 1993/VI003136 som har översatts genom skrivelse av den 25 januari 1993/VI003733 från kommissionen till jord-och skogsbruksministeriet. Den sistnämnda skrivelsen kommer att behandlas närmare nedan inom ramen för den andra respektive den femte gruppen av frågor.

Målen vid den nationella domstolen

15. Fattoria autonoma tabacchi (nedan kallad FAT) är en producentsammanslutning som har till ändamål att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och stå för tobakens beredning i sin egen fabriksanläggning. FAT har väckt talan mot jord-och skogsbruksministeriet samt det statliga interventionsorganet AIMA och har yrkat ogiltigförklaring, efter föregående uppskov med verkställigheten, av cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 — samt alla tidigare och därmed sammanhängande rättsakter, särskilt vad avser tillämpningsförordningen och medde-

⁹ — EGT nr L 351, s. 17.

lande nr VI/003136 av den 20 januari 1993 — och av den enligt nämnda cirkulär vidtagna förvaltningsåtgärd genom vilken FAT tilldelades en beredningskvot på 2 800 962 kg tobak, ett beslut som bekräftades genom odlingslicenser som utfärdades till de producenter som är medlemmar i FAT. FAT har gjort gällande att sammanslutningen har tilldelats en beredningskvot som är betydligt mindre än den kvot som den har rätt till. FAT har vidare anfört att detta är en följd av att sammanslutningen inte tilldelats en enskild produktionskvot eller enskild odlingslicens som beräknas på grundval av summan av de kvoter som de olika medlemmarna har rätt till, och som sedan fördelas mellan dessa medlemmar. FAT har vidare hävdad att detta är en direkt konsekvens av bestämmelserna i tillämpningsförfordningen, som strider mot grundförfordningen, och av cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 som låg till grund för den omtvistade förvaltningsåtgärd genom vilken beredningskvoten tilldelades (mål C-254/94).

16. Lino Bason m. fl. och Silvano Mella m. fl. är tobaksproducenter och har som medlemmar i Cooperativa produttori Bright Verona Scarl och i Società Cooperativa per la Coltivazione del tabacco arl väckt talan mot jord- och skogsbruksministeriet samt AIMA och har framställt samma yrkanden som de i mål C-254/94. Sökandena har gjort gällande att de har tilldelats en beredningskvot som är betydligt mindre än den kvot som de har rätt till. Sökandena har vidare anfört att detta är en följd av att tillämpningsförfordningen är ogiltig och och att gemenskapsbestämmelserna genom cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 (mål C-255/94) har tillämpats felaktigt på nationell nivå.

17. Associazione Professionale Transformatori Tabacchi Italiani — APTI — m. fl. driver verksamhet inom sektorn för beredning av råttobak. APTI är en organisation som omfattar alla beredningsföretag i Italien. APTI m. fl. har väckt talan mot jord- och skogsbruksministeriet och yrkat ogiltigförklaring av cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 under åberopande av att cirkuläret är den rättsakt som har antagits på nationell nivå för att genomföra tillämpningsförfordningen, som enligt deras uppfattning strider mot grundförfordningen (mål C-269/94).

Frågorna i begäran om förhandsavgörande

18. De tre målen är anhängiga vid Tribunale amministrativo regionale del Lazio som genom beslut av den 27 januari 1994 har förklarat målen vilande och genom begäran om förhandsavgörande ställt följande frågor till domstolen.

I målen C-254/94 och C-269/94 har ställts följande frågor:

- ”1) Kan artiklarna 3.3, 9 och 10 i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 och särskilt den omständigheten att kvoter inte tilldelas beredningsföretag som inte åtar sig att utfärda odlingsli-

censer i enlighet med artikel 9, införandet av dessa licenser och beredningsföretagens möjlighet att ingå odlingskontrakt och erhålla återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överstiger de beredningskvoter som har tilldelats dem anses förenliga med de principer som låg bakom reformen av sektorn, såsom de framgår av rådets förordning (EEG) nr 2075/92 — och särskilt med det i artikel 10 i denna förordning fastställda förbudet — eller skall de i själva verket anses vara 'ett fullständigt kullkastande av de mål och den strategi' som rådet hade vid genomförandet av den första fasen av reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak?

(EEG) nr 3477/92 tolkas på så sätt att den gör det möjligt för en medlemsstat att upprätta särskilda reserver, av olika storlek för varje sortgrupp, som fördelas proportionerligt mellan berörda aktörer enligt den mekanism som föreskrivs i jord- och skogsbruksministeriets cirkulär nr 368/G (s. 9, punkt 8)?”

I mål C-254/94 har dessutom följande frågor ställts:

- 2) Oberoende av föregående fråga ställs frågan om de administrativa bördor som är knutna till utfärdandet av odlingslicenser, och som enligt förordning (EEG) nr 3477/92 skall åläggas beredningsföretagen, kan anses förenliga med den 'proportionalitetsprincip' som innebär att det skall finnas en rimlig balans mellan varje skyldighet som åläggs enskilda och de åtgärder som är nödvändiga för att förverkliga det eftersträvade syftet, eller om de skall anses utgöra 'ett onödigt administrativt krångel' som strider mot denna grundläggande gemenskapsrättsliga princip?
- 3) Om svaren på föregående frågor är jakande, kan då artikel 9.3 i förordning

- ”4) Kan bestämmelserna i ministeriets ovan nämnda cirkulär (nr 368/G av den 1 mars 1993) anses förenliga med bestämmelserna i artikel 2 tredje strecksatsen och artikel 21 i förordning (EEG) nr 3477/92, när det inte enligt bestämmelserna i nämnda cirkulär är möjligt att utfärda en enda odlingslicens och/eller fastställa en enda produktionskvot för en 'producentsammanslutning' och särskilt för en intressesammanslutning som saknar ställning som juridisk person och som är upprättad i syfte att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och samtidigt stå för den första beredningen av tobaken i sina fabriksanläggningar, och som varje år fastställer hur stora arealer som skall planteras med tobak, varvid dessa fördelas mellan medlemmarna med skyldighet för dem att leverera hela skörden till intressesammanslutningen?”

I mål C-255/94 har följande frågor ställts:

- 1) Är införandet av de odlingslicenser som avses i artikel 9 i förordning (EEG) nr 3477/92 oförenligt med de principer som låg bakom förordning (EEG) nr 2075/92 samt med de mål och den strategi som rådet hade för den första fasen av reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak, i den mån som dessa licenser utgör ett förtäckt medel för att faktiskt föregripa ikräftträddandet av systemet med produktionskvoter — vilket under den första fasen endast kan ske i undantagsfall, enligt artikel 9.4 i förordning (EEG) nr 2075/92 — så att det härigenom blir mycket svårare, för att inte säga omöjligt, att genomföra en omställning till kvaliteter som bättre motsvarar marknadens behov?
- 2) Skall artikel 10 och åttonde övervägandet i förordning (EEG) nr 2075/92 tolkas på så sätt att den beredningskvot som har tilldelats det företag som företar den första beredningen, eller producenten, därefter 'ligger fast'? Om svaret är jakande, är då bestämmelsen i den kommissionsförordning som avses i meddelande nr VI/003136, om att beredningskvoterna kan ökas eller minskas mot bakgrund av de olika producenternas val, förenligt med detta?
- 3) Oberoende av frågan i punkt 1 ställs frågan om de i förordning (EEG) nr 3477/92 föreskrivna odlingslicenserna utgör 'ett onödigt administrativt krångel', vilket som sådant strider mot den 'proportionalitetsprincip' som har fastställts i gemenskapernas rättsordning och som innebär att det skall finnas en rimlig balans mellan de administrativa bördor som åläggs enskilda och de syften som eftersträvas av institutionerna?
- 4) Har gemenskapsbestämmelserna — särskilt artikel 3.3 i förordning (EEG) nr 3477/92 — frångåtts på ett väsentligt sätt genom upprättandet av sådana 'särskilda reserver, av olika storlek för varje sortgrupp' som föreskrivs i punkt 8, s. 3, under G i det ministeriella cirkuläret nr 368/G av den 1 mars 1993, och som bygger på att det på det nationella planet fastställs procentuella reserver genom en 'schablonmetod', vilket gör att det inte är möjligt att fullt ut anpassa referenskvantiteten till den faktiska minskning av produktmängden som en producent har förorsakats till följd av en naturkatastrof?
- 5) Har dessutom gemenskapsbestämmelserna i artiklarna 9.1 och 10.1 i förordning (EEG) nr 3477/92 kringgåts eller frångåtts på ett väsentligt sätt genom den bestämmelse i ministeriets ovannämnda cirkulär (bilaga 4, s. 9) enligt vilken beredningsföretagen i förväg skall indelas i sju skilda grupper, som var och en omfattas av olika system för beräkning av den genomsnittliga treåriga referenskvantiteten, då denna bestämmelse medför ett

annat system för beräkning av produktionskvoten för de producenter som, även om de har producerat samma tobaksmängd från samma sortgrupp, under den sista treårsperioden har levererat denna tobak till ett beredningsföretag och inte till ett annat?

tillämpningsförordningens giltighet och de fyra andra olika frågor om hur grundförordningen och tillämpningsförordningen skall tolkas.

19. Flera av de ställda frågorna har formulerats på ett sådant sätt att domstolen anmodas ta ställning till cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993. Det följer av fast rättspraxis att domstolen är behörig att i samband med en begäran om förhandsavgörande avgöra om en nationell åtgärd är förenlig med gemenskapsrätten.¹⁰ Ett sådant avgörande tillkommer endast den nationella domstolen. I den mån som frågorna har ställts för att få en bedömning av det nämnda cirkulärets förenlighet med gemenskapsrätten måste de omformuleras på ett sådant sätt att de berör frågor om gemenskapsbestämmelsernas giltighet och tolkning.

21. Den första gruppen av frågor består av den första frågan i vart och ett av de tre målen. Frågorna handlar i huvudsak om huruvida den regel i artikel 9 i tillämpningsförordningen genom vilken beredningsföretagen åläggs att utfärda odlingslicenser och den anknutna regeln i artikel 3.3, enligt vilken beredningsföretag som inte åtar sig att utfärda odlingslicenser inte skall tilldelas någon kvot, är ogiltiga på grund av att de strider mot grundförordningen. I detta sammanhang finner jag det lämpligt att behandla den andra frågan i målen C-254/94 och C-269/94 samt den tredje frågan i mål C-255/94. Dessa frågor handlar om huruvida artikel 9 i tillämpningsförordningen är ogiltig på grund av att den strider mot den gemenskapsrättsliga proportionalitetsprincipen.

20. De frågor som har ställts — och som är något oklart formulerade — kan indelas i fem olika grupper, av vilka den första rör

22. Den andra gruppen av frågor består av den andra frågan i mål C-255/94 och utgör dessutom en del av den första frågan i målen C-254/94 och C-269/94. Dessa frågor handlar i huvudsak om huruvida artikel 10 i grundförordningen, enligt vilken ett beredningsföretag inte kan ingå odlingskontrakt eller motta återbetalning av bidragsbelopp för mängder som överskrider den tilldelade

10 — Se senast dom av den 30 november 1995, Gebhard (C-55/94, REG s. I-4165).

kvoten, skall tolkas på så sätt att kvoten är fast och inte kan ändras i enlighet med producenternas val av beredningsverksamhet.

23. Den tredje gruppen av frågor består av den tredje frågan i målen C-254/94 och C-269/94 samt den fjärde frågan i mål C-255/94. Dessa frågor handlar i huvudsak om huruvida artikel 9.3 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att bestämmelsen hindrar en medlemsstat från att upprätta på förhand fastställda reserver, av olika storlek för varje sortgrupp, som är avsedda att fördelas mellan producenter som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter, utan att det tas hänsyn till storleken av den förlust som varje producent har lidit.

24. Med den fjärde frågan i mål C-254/94 avses i huvudsak att få klarhet i om artikel 21 och artikel 2 tredje strecksatsen i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att de hindrar en medlemsstat från att anta bestämmelser som gör det omöjligt att utfärda en enda odlingslicens och/eller fastställa en enda produktionskvot för producentersammanslutningar som har till syfte att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och stå för den första beredningen av tobaken i sina fabriksanläggningar.

25. Slutligen avses med den femte frågan i mål C-254/94 i huvudsak att få klarhet i om artiklarna 9.1 och 10.1 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att beredningsföretagen kan indelas i sju skilda grupper på vilka det tillämpas olika regler för beräkning av den treåriga referenskvantiteten, och det på ett sådant sätt att producenterna omfattas av olika regler för beräkning av beredningskvoten beroende på till vilket företag de har levererat under referensperioden.

Den första gruppen av frågor: Är tillämpningsförordningens regler om odlingslicenser ogiltiga?

26. Genom den första frågan i vart och ett av de tre målen önskar den nationella domstolen i huvudsak få veta om den regel i artikel 9 i tillämpningsförordningen genom vilken beredningsföretagen åläggs att utfärda odlingslicenser och den anknutna regeln i artikel 3.3, enligt vilken beredningsföretag som inte åtar sig att utfärda odlingslicenser inte skall tilldelas någon kvot, är ogiltiga genom att de strider mot grundförordningen. Genom den andra frågan i mål C-254/94, och C-269/94 och den tredje frågan i mål C-255/94 önskar den nationella domstolen i huvudsak få veta om artikel 9 i tillämpningsförordningen är ogiltig på grund av att den strider mot den gemenskapsrättsliga proportionalitetsprincipen.

27. Sökandena har anfört att kommissionen genom att anta dessa bestämmelser har handlat i strid med principerna och de grundläggande bestämmelserna i grundförordningen. Systemet med beredningskvoter skulle vara en förberedelse för det slutgiltiga system genom vilket produktionskvoterna tilldelas odlarna direkt. Genom införandet av odlingslicenser har dock kommissionen föregripit den slutgiltiga ordningen, fråntagit övergångsperioden 1993—1997 dess existensberättigande och inskränkt beredningskvoternas betydelse. Odlingslicenser som tilldelas varje producent och som fritt kan användas vid vilket beredningsföretag som helst är i själva verket förtäckta produktionskvoter. Tilldelningen av odlingslicenser till varje enskild producent på grundval av produktionen under perioden 1989—1991 medför dessutom en läsning av tidigare beslut om odling, eftersom varje producent får rätt att fortsätta producera samma sorter som dem som han har odlat tidigare. Därmed försvåras eller omöjliggörs varje omställning till sorter som bättre motsvarar marknadens behov.

Genomförandet av systemet med odlingslicenser går enligt sökanden längre än vad som är nödvändigt för att uppnå en tillfredsställande fördelning av kvoter mellan producenterna. Genom tillämpningsförordningen utsätts beredningsföretagen för ett onödigt administrativt krångel som innebär stora kostnader för dessa företag, då de är tvungna att upprätta invecklade bokföringssystem utan att få någonting i gengäld.

28. Den italienska regeringen har anfört att systemet med utfärdande av odlingslicenser dels säkerställer att producenten kan intyga sin produktion under referensperioden 1989—1991, dels gör det möjligt för denne att byta beredningsföretag från en skörd till en annan. Odlingslicenserna är således till fördel för producenterna och överensstämmer följaktligen med ändamålet med gemenskapens intervention i tobakssektorn, eftersom avsikten är att skydda producenterna och inte beredningsföretagen. Odlingslicenserna gör det vidare möjligt att kontrollera och reglera tobaksmarknaden och de bidrar därmed till att förverkliga målen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Systemet med odlingslicenser gör det dessutom möjligt för beredningsföretagen att utöka sin verksamhet när de har fått nya kunder och att ställa outnyttjade kvoter till förfogande för andra producenter. Odlingslicenserna gör det samtidigt möjligt att företa kontroller i förhållande till beredningsföretagen. Beredningsföretagens administrativa arbete består i realiteten endast av att sammanställa sådana uppgifter om avtal och bokföring som företagen redan förfogar över och som de själva använder sig av när de ansöker om tilldelning av beredningskvoter. Odlingslicenserna medför således inte någon ytterligare börda för företagen.

29. Kommissionen har anfört att tillämpningsförordningen har antagits i enlighet med artikel 11 i tillämpningsförordningen, i vilken det uttryckligen anges att kommissionen har rätt att anta sådana tillämpningsföreskrifter som är nödvändiga för upprättandet av ett kvotsystem, och då särskilt tillämpningsföreskrifter för fördelningen av kvoter mellan producenterna. Det framgår av artikel 39 första stycket b i fördraget att den gemensamma jordbrukspolitiken har som mål att gynna producenterna och inte beredningsföretagen. Det framgår vidare av femte övervägandet i ingressen till grundförordningen och av artikel 3.3 att organisationen av marknaden har som mål att stödja producenterna.

Enligt kommissionen gör utfärdandet av odlingslicenser det möjligt för beredningsföretagen att ingå odlingskontrakt och därigenom uppnå det bidrag som skall betalas till producenterna. Företagen drar fördel av penningflödet till producenterna, eftersom de kan få bidraget utbetalat i förskott. Odlingslicenserna säkerställer företagets tillgång till potentiella producenter och gör det möjligt för dem att ingå odlingskontrakt till ett lägre pris än de skulle behöva betala om de inte kunde erbjuda bidraget till producenterna. Odlingslicenserna säkerställer dessutom att myndigheterna får precisa uppgifter om kvantitet och kvalitet samt om i vilket område tobaken är odlad och beredd. Odlingslicenserna säkerställer således klarhet och insyn och bidrar därigenom till att förebygga fusk. De erhållna uppgifterna utgör

för övrigt den grundval på vilken det slutgiltiga systemet i tobakssektorn upprättas. Den administrativa uppgift som åläggs företagen i Italien är begränsad till att fylla i ett formulär och de företag som utför beredningen har de relevanta uppgifterna om vilka mängder som har beretts under referensperioden på data.

30. Jag vill inledningsvis påpeka att artikel 3.3 i tillämpningsförordningen, enligt vilken beredningsföretag som inte åtar sig att utfärda odlingslicenser inte skall tilldelas någon kvot, måste antas ha till syfte att säkerställa att beredningsföretagen faktiskt utfärdar de odlingslicenser som föreskrivs i artikel 9. Frågan om giltigheten av artikel 3.3 måste därför vara avhängig av frågan om giltigheten av artikel 9.

31. Av åttonde övervägandet i ingressen till grundförordningen framgår att åtgärder kommer att vidtas för att möjliggöra en senare fördelning av kvoter mellan producenterna på tillfredsställande villkor. Det faktum att man redan i grundförordningen avsåg att beredningsföretagen skulle företa den vidare fördelningen av kvoter mellan producenterna, i förhållande till producenternas tidigare leveranser av råtabak till företagen, framgår inte bara av artiklarna 11 och 23 i grundförordningen, enligt vilka kommissionen skall fastställa tillämpningsföreskrifter som omfattar villkoren för kvoternas fördelning bland producenterna, utan även av den särskilda regel i artikel 9.4 i grundförordningen enligt vilken medlemsstaterna kan tilldela producenterna kvoter direkt, om de har tillgång till de nödvändiga uppgifterna om producenternas leveranser av råtabak till beredningsföretagen under referensperioden.

Denna formulering ger vid handen att det allmänna systemet skulle innebära att producenterna fick sina kvoter indirekt, det vill säga genom beredningsföretagen, i förhållande till sina leveranser under referensperioden. Kommissionen hade således inte bara rätt utan även skyldighet att fastställa bestämmelser om att beredningsföretagen skulle fördela kvoter bland producenterna i förhållande till de senares tidigare produktion. Det är således helt i överensstämmelse med grundförordningen som det i artikel 9.1 är fastställt att odlingslicenser skall utfärdas till producenterna i förhållande till deras leveranser under skördeåren 1989, 1990 och 1991.

32. Av åttonde övervägandet i ingressen till grundförordningen framgår att syftet med att införa odlingslicenser är att ge producenterna möjlighet att byta beredningsföretag från ett skördeår till ett annat. Härigenom uppnås en verklig konkurrens mellan beredningsföretagen om det pris som utöver själva bidragsbeloppet skall betalas till producenterna för deras leveranser. Utan denna möjlighet skulle producenten i realiteten hamna i beroende av ett visst beredningsföretag som därmed skulle kunna fastställa priset för den berördes leveranser utan att behöva frukta konkurrensen från andra företag.

33. Införandet av odlingslicenser är således till fördel för producenterna och är därmed i överensstämmelse med syftet med interventionen i tobakssektorn, då avsikten ju är att skydda producenterna och inte beredningsföretagen (se i detta hänseende femte övervägandet i ingressen till grundförordningen och artikel 3.3 samt artikel 39 första stycket b i fördraget).

34. Jag har svårt att finna stöd för sökandenas påstående att tillämpningsförordningens regler om utfärdande av odlingslicenser till varje enskild producent på grundval av produktionen under perioden 1989—1991 innebär en läsning av tidigare beslut om odling. Den läsning som skulle kunna ske är ju som redan nämnts fastställd i grundförordningen. Vidare innehåller avdelning III i grundförordningen bestämmelser om stöd till omställning av produktionen till sorter som är mer efterfrågade och mindre skadliga för hälsan. Det kan därför inte heller anses att övergångsskedet skulle vara berövat sin särskilda anpassningsfunktion.

35. Det är också svårt att finna stöd för argumentet att införandet av odlingslicenser innebär ett föregripande av den slutgiltiga organisationen av marknaden, som bygger på att produktionskvoterna tilldelas producenterna direkt. Även i övergångsskedet måste det ske en fördelning av kvoter inte bara på företagsnivå utan även på producentnivå. Annars skulle producenterna, som ju som

sagt är dem som skall gynnas av förordningen, vara helt utlämnade åt beredningsföretagens godtycke. Att producenterna redan i övergångsskedet kan byta beredningsföretag från skördeår till skördeår främjar en konkurrens som enligt min mening också är till nytta för beredningsföretagen.

36. Vad beträffar bedömningen av systemet i förhållande till den gemenskapsrättsliga proportionalitetsprincipen bör de ställda frågorna förstås på så sätt att de avser att få klarhet i om den totala administrativa börda som faller på beredningsföretagen genom systemet med odlingslicenser är förenlig med proportionalitetsprincipen.

Enligt domstolens fasta rättspraxis hör proportionalitetsprincipen till gemenskapsrättens allmänna principer. Enligt denna princip är en åtgärd lagenlig på villkor att den är lämplig och nödvändig för att uppnå det eftersträfvade syftet. Om det är möjligt att välja mellan flera lämpliga åtgärder, bör således den åtgärd väljas som är minst betungande, och de olägenheter som vållas får inte vara oproportionerliga i förhållande till de mål som eftersträvas.¹¹

11 — Se till exempel dom av den 13 november 1990, Fedesa m. fl. (C-331/88, Rec. s. I-4023, punkt 13) och domen i målet Crispoltoni (nämnd ovan i fotnot 5).

37. Enligt min uppfattning är odlingslicenser både lämpliga och nödvändiga medel för att ge producenterna möjlighet att byta beredningsföretag och att därigenom uppnå konkurrens mellan beredningsföretagen och göra producenterna oberoende av dessa företag. Odlingslicenserna ger dessutom myndigheterna precisa upplysningar och bidrar således till att förebygga fusk. Det tycks inte ha framkommit några uppgifter om att dessa mål skulle kunna uppnås med andra medel som är mindre betungande än odlingslicenser.

38. Fördelningen av kvoter mellan producenterna i förhållande till deras tidigare leveranser är ett både lämpligt och nödvändigt kriterium för att uppnå en rimlig och rättvis fördelning av den produktion till vilken det betalas bidrag. Det tycks inte ha framkommit några uppgifter om att dessa mål skulle kunna uppnås genom något annat medel vars tillämpning är mindre betungande.

39. Mot denna bakgrund måste de administrativa bördor som är förbundna med utfärdandet av odlingslicenser, som till exempel tillämpningen av det angivna fördelningskriteriet, antas vara relativt begränsade och det finns således ingen anledning att anta att de inte står i rimlig proportion till sitt ändamål. Jag vill i det avseendet påpeka att företagen i gengäld för sina administrativa bördor uppnår utbetalning av ett bidrag som ger dem möjlighet att köpa råtabak till ett

förhållandevis lågt pris och de kan därtill uppnå en viss likviditetsfördel genom förskotts betalningen av bidragsbeloppen.

40. Jag föreslår därför att domstolen besvarar de ställda frågorna på så sätt att den prövning som gjorts mot bakgrund av anmärkningarna i beslutet om hänskjutande, och av vad som i övrigt har framkommit i målet angående bestämmelserna i artiklarna 3.3 och 9 i tillämpningsförordningen, inte har utvisat någon omständighet av sådant slag att den påverkar dessa bestämmelsers giltighet.

Den andra gruppen av frågor: Strider reglerna om ändring av beredningskvoter mot grundförordningen?

41. Genom den andra frågan i mål C-255/94 önskar den nationella domstolen i huvudsak få veta om artikel 10 i grundförordningen, enligt vilken ett beredningsföretag inte kan ingå odlingskontrakt och motta återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överskrider den tilldelade beredningskvoten, skall tolkas på så sätt att kvoten är fast och inte kan ändras i enlighet med producenternas val av beredningsföretag. Denna fråga utgör dessutom en del av den första frågan i målen C-254/94 och C-269/94.

42. På begäran av det italienska jord-och skogsbruksministeriet bekräftade kommissionen genom en skrivelse av den 20 januari 1993 att beredningskvoterna kan ökas eller minskas mot bakgrund av de val av beredningsföretag som de olika producenterna gör varje år.

43. Sökandena har anfört att den möjlighet som tillämpningsförordningen erbjuder att öka eller minska beredningskvoterna mot bakgrund av producenternas val av beredningsföretag strider mot det i artikel 10 i grundförordningen fastställda förbudet mot att ett beredningsföretag ingår odlingskontrakt eller mottar återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överskrider den tilldelade beredningskvoten. Beredningskvotens stabilitet, och den därtill knutna möjligheten att i förväg beräkna den mängd som skall beredas, är ett nödvändigt villkor för det enskilda beredningsföretagets möjlighet att uppfylla sina avtalsförpliktelser gentemot tobaksindustrin.

44. Kommissionen har anfört att det redan i grundförordningen har förutsatts att tilldelade beredningskvoter kan ändras. Detta gäller inte minst i fråga om de garantiträsklar som varje år fastställs av rådet. Enligt artikel 9.3 första stycket tredje meningen i grundförordningen skall förfarandet för fördelning av beredningskvoter för de följande skördeåren inte beröras av den fördelning som görs enligt bestämmelserna i första och andra meningen. I artikel 9.3 andra och tredje stycket fastställs dessutom kriterier för

fördelningen av kvoter till beredningsföretag som har inlett sin verksamhet efter år 1989. Det är således grundförordningen som innehåller uttryckliga bestämmelser om att beredningskvoter kan ändras på gemenskapsnivå, på nationell nivå och på företagsnivå. Tillämpningsförordningen ger producenterna möjlighet att ingå odlingskontrakt med andra företag än dem som har utfärdat odlingslicenserna. Syftet med detta är att undvika att producenterna hamnar i beroendeställning i förhållande till företagen. Att binda den enskilde producenten till ett visst företag skulle strida mot artikel 39 andra stycket b i fördraget och mot syftet med grundförordningen. Ett sådant beroende skulle medföra ett bortfall av konkurrens mellan företagen om det pris som skall betalas till producenten utöver själva bidraget. Artikel 10 i grundförordningen utgör inte något hinder för detta. I denna artikel anges bara att kvotsystemet är uttömmande i den mening att ett företag inte kan ingå odlingskontrakt eller motta återbetalning av bidragsbelopp utanför kvotsystemet. Artikel 10 skall således tolkas på så sätt att ett företag inte kan erhålla återbetalning av bidragsbelopp som överskrider de kvoter som enligt odlingslicenserna tillkommer producenten som anlitar beredningsföretaget under skördeåret i fråga. Det är underförstått att en producent inom ramen för sin odlingslicens kan vända sig till det beredningsföretag som han föredrar.

är förenliga med grundförordningen. Syftet med odlingslicenserna är att ge producenterna möjlighet att byta beredningsföretag från ett skördeår till ett annat. Ett system som inte innehöll denna möjlighet skulle enligt min uppfattning ge anledning till allvarliga betänkligheter.

46. Det kan förmodligen tänkas att råtabak-producenterna bara i begränsad omfattning utnyttjar möjligheten att byta beredningsföretag från ett skördeår till ett annat. Lusten att byta beredningsföretag kan ju tänkas vara påverkad av flera olika omständigheter, såsom priskonkurrensens effektivitet, beredningsföretagens ägarförhållanden — till exempel möjligheten att det är kooperativa företag i vilka producenterna själva är delägare — och de geografiska avstånden mellan beredningsföretagen och producenterna. Det är således långt ifrån säkert att producenterna utnyttjar möjligheten att byta beredningsföretag i någon betydande omfattning.

45. Jag har ovan konstaterat att tillämpningsförordningens regler om odlingslicenser

47. Vidare kan tänkas att producenternas eventuella byte mellan beredningsföretagen får motsatt verkan, så att den totala mängd råtabak som det enskilda beredningsföretaget ingår odlingskontrakt om inte påverkas nämnvärt.

48. Men det kan naturligtvis också tänkas att ett beredningsföretag erbjuder producenterna så goda villkor att den totala mängd som detta företag ingår odlingskontrakt om kommer att öka väsentligt. Omvänt kan det också tänkas att ett företag erbjuder så dåliga villkor eller i övrigt ger anledning till en sådan otillfredsställelse hos producenterna att det får ytterst svårt att över huvud taget skaffa råttobak för att upprätthålla produktionen och kanske måste lägga ned sin verksamhet. Det är därför nödvändigt med en mekanism genom vilken outnyttjade kvoter ställs till förfogande för företag vars beredningskvot inte är tillräcklig för att tillfredsställa producenternas efterfrågan.

49. Det system för kvotöverföring mellan beredningsföretagen som har upprättats genom artikel 10.3 i tillämpningsförordningen är således en nödvändig del av ett system som skall ge producenterna möjlighet att välja beredningsföretag. Formuleringen "den kvot som tilldelats företaget eller producenten" i artikel 10 i grundförordningen måste därför tolkas på så sätt att den hänförs till den kvot som medlemsstaten har tilldelat företaget på grundval av de mängder som har beretts under referensperioden, med de ändringar som i förekommande fall följer av producenternas byte av beredningsföretag. Återbetalningen av bidragsbeloppet måste därför ske inom ramen för de på så vis ändrade beredningskvoterna. Artikel 10 har endast till syfte att precisera att ett företag inte kan ingå odlingskontrakt och motta återbetalning av bidragsbeloppet utanför kvotssystemet, och det finns inte något stöd

för att artikel 10 har till syfte att låsa tidigare tilldelade beredningskvoter.

50. Denna tolkning lär för övrigt inte skapa några särskilda svårigheter för beredningsföretagen. Enligt artikel 3.1 i tillämpningsförordningen skall medlemsstaterna nämligen fastställa beredningskvoter för vart och ett av beredningsföretagen senast den 10 februari 1993 för skördeåret 1993, och enligt artikel 9.6 skall odlingslicenser utfärdas senast den 31 mars under skördeåret. Oavsett beredningskvoternas storlek kommer beredningsföretagen inte att känna till hur stora mängder de kommer att ta emot för beredning under skördeåret förrän de har ingått odlingskontrakt med producenterna. Att kvotöverföring sker i enlighet med de mängder som omfattas av odlingskontrakt, oavsett om dessa överskrider de ursprungligen fastställda kvoterna, säkerställer att beredningsföretagen redan vid den tidpunkt då de ingår odlingskontrakten har tillräckligt underlag för att anpassa kontraktsslutandet med tobaksindustrin till den mängd som kan förväntas bli levererad till beredning.

51. Jag föreslår därför att domstolen besvarar de ställda frågorna med att artikel 10 i grundförordningen skall tolkas på så sätt att bestämmelsen inte hindrar att beredningsföretagen ingår odlingskontrakt och mottar återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överstiger de ursprungligen tilldelade beredningskvoterna för såvitt det sker en

överföring av kvoter enligt artikel 10.3 i tillämpningsförordningen.

på så sätt att myndigheterna först skall tilldela en kompletterande referenskvantitet som tar hänsyn till den faktiska förlusten, och därefter beräkna genomsnittet av den således korrigerade produktionen.

Den tredje gruppen av frågor: Får det upprättas på förhand fastställda reserver?

52. Genom den tredje frågan i målen C-254/94 och C-269/94 samt den fjärde frågan i mål C-255/94 önskar som sagt den nationella domstolen i huvudsak få veta om artikel 9.3 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att bestämmelsen hindrar en medlemsstat från att upprätta på förhand fastställda reserver, av olika storlek för varje sortgrupp, som är avsedda att fördelas mellan producenter som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter, utan att det tas hänsyn till storleken av den förlust som varje enskild producent har lidit.

54. Den italienska regeringen har hävdats att uppdelningen av reservkvantiteten i olika sortgrupper är förenlig med artikel 9.3 i tillämpningsförordningen. Den reservkvantitet som fördelas bland producenter som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter och de kvoter som tilldelas beredningsföretagen får tillsammans inte överstiga den berörda medlemsstatens kvot. Det är därför nödvändigt att ta reservkvantiteten från beredningskvoten.

53. Sökandena har bland annat anfört att artikel 9.3 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att de nationella myndigheterna skall fastställa kompletterande referenskvantiteter enligt kriterier som tar hänsyn till den förlust som den berörde producenten har lidit. I Italien beräknas först genomsnittet av den berörde producentens produktion under referensperioden 1989—1991 och därefter tilldelas en kompletterande referenskvantitet. Artikel 9.3 i tillämpningsförordningen måste dock tolkas

55. Kommissionen har anfört att artikel 9.3 i tillämpningsförordningen lämnar medlemsstaterna ett visst utrymme för eget skön vid fastställelsen av kompletterande referenskvantiteter. En producent som bara har lidit förlust på grund av exceptionella omständigheter under ett enda skördeår skall ha möjlighet att bevisa detta och få sin produktion för ifrågasatt år anpassad till sektorns genomsnittliga nivå. När detta sker måste fastställelsen av en reservkvantitet som beräknas i förhållande till kvantiteterna av olika tobakssorter och med hänsyn tagen till att vissa sorter är mer utsatta för naturkatastrofer än andra anses vara förenlig med artikel 9.3 i tillämpningsförordningen.

56. Enligt min uppfattning kan det med hänsyn till lydelsen av artikel 9.3 knappast råda något tvivel om att bestämmelsen är tillämplig i händelse av en onormalt låg produktion under ett visst år. Enligt bestämmelsen skall medlemsstaten efter ansökan från den berörde fastställa ”den kvantitet som beträffande detta skördeår skall läggas till grund för utfärdandet av hans odlingslicens”. Denna formulering måste innebära att det först skall tilldelas en kompletterande referenskvantitet för det år då produktionen var onormalt låg och därefter göras en beräkning av genomsnittet av den således korrigerade produktionen under referensperioden 1989—1991.

57. Artikel 9.3 i tillämpningsförordningen innehåller inte någon bestämmelse om storleken av den kompletterande referenskvantitet som tillkommer en producent som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter. Artikel 9.3 innebär således inte något krav på att den kompletterande referenskvantitet som fastställs skall motsvara producentens faktiska förlust. Medlemsstaterna har därmed lämnats ett betydande utrymme för eget skön vid fastställelsen av den kompletterande referenskvantiteten. Hänsyn till rätt och billighet innebär dock att den kompletterande referenskvantiteten enligt objektiva kriterier skall fastställas med beaktande av den berörde producentens förlust. Grundförordningen ger inte något stöd för kravet på en matematiskt korrekt fördelning av kompletterande referenskvantiteter bland de förlustdrabbade producenterna i förhållande till deras faktiska förlust. Det är fråga om just en skönsmässig bedömning,

vilket också kommer till uttryck vid fastställelsen av eventuella reservkvantiteters storlek.

58. Enligt artikel 3.1 i tillämpningsförordningen skall medlemsstaterna således fastställa beredningskvoter för vart och ett av beredningsföretagen senast den 10 februari 1993 för skördeåret 1993. Enligt artikel 9.6 skall odlingslicenser utfärdas senast den 31 mars under skördeåret. De kompletterande referenskvantiteter som föreskrivs i artikel 9.3 ingår i beräkningsunderlaget för odlingslicenserna och de måste därför tilldelas senast i samband med utfärdandet av dessa licenser. De kompletterande referenskvantiteterna skall tas från medlemsstatens kvot, varifrån även företagets beredningskvoter skall tas. Om de kompletterande referenskvantiteterna inte tilldelas före fastställelsen av företagets beredningskvoter, blir det således nödvändigt att reservera en del av medlemsstatens kvot för att användas vid en senare tilldelning av kompletterande referenskvantiteter. En senare tilldelning av kompletterande referenskvantiteter inom ramen för en på förhand fastställd reserv kan — beroende på hur reserven fastställs — innebära att det är omöjligt att tilldela den berörde producenten en kompletterande referenskvantitet som fullt ut motsvarar hans faktiska förlust. Som ovan har påpekats kan detta dock inte heller antas vara ett krav enligt artikel 9.3. Fastställelsen av reservkvantiteter skall enligt artikel 9.3 lämnas åt medlemsstaternas skönsmässiga bedömning.

59. Fastställelsen av en reservkvantitet som beräknas i förhållande till kvantiteterna av olika tobakssorter och med beaktande av att vissa sorter är mer utsatta för naturkatastrofer än andra måste enligt min mening innebära att hänsyn tas till relevanta olikheter mellan de olika sorterna och bör således anses uppfylla kraven på en objektiv och rättvis förvaltning av reservkvantiteterna.

60. Jag föreslår därför att domstolen besvarar de ställda frågorna med att artikel 9.3 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att bestämmelsen inte hindrar att en medlemsstat upprättar på förhand fastställda reserver — av olika storlek för varje tobakssort och med hänsyn tagen till att vissa sorter är mer utsatta för naturkatastrofer än andra — som är avsedda att fördelas bland de producenter som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter, med beaktande av den berörde producentens förlust, men utan att förlusten nödvändigtvis kompenseras fullt ut.

Den fjärde gruppen av frågor: Skall det kunna utfärdas en enda odlingslicens till en producentsammanslutning?

61. Genom den fjärde frågan i mål C-254/94 önskar som sagt den nationella domstolen i huvudsak att få veta om artikel 21 och artikel 2 tredje strecksatsen i tillämpningsförord-

ningen skall tolkas på så sätt att de hindrar en medlemsstat från att anta bestämmelser som gör det omöjligt att utfärda en enda odlingslicens och/eller fastställa en enda produktionskvot för producentsammanslutningar som har till syfte att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och stå för den första beredningen av tobaken i sina fabriksanläggningar.

62. FAT anser sig vara en producent i den mening som avses i artikel 2 tredje strecksatsen i tillämpningsförordningen, eftersom FAT är en sammanslutning av näringsidkande jordbrukare som fullständigt motsvarar den form av producentsammanslutning som avses i artikel 21 i tillämpningsförordningen.

63. Kommissionen har anfört att syftet med artikel 21 i tillämpningsförordningen är att säkerställa att den mängd som tilldelas en producentsammanslutning skall fördelas rättvist mellan medlemmarna. Odlingslicenser skall kunna utfärdas i en producentsammanslutnings namn, försåvitt sammanslutningen kan betraktas som en producent enligt artikel 2 tredje strecksatsen. En producent som är medlem av en sammanslutning måste kunna lämna denna utan att bli utsatt för någon form av bestraffning vid fastställelsen av kvoter.

64. Jag vill understryka att begreppet producent i artikel 2 tredje strecksatsen i tillämpningsförfordningen har definierats mycket brett som en fysisk eller juridisk person, eller en sammanslutning av sådana, som till ett beredningsföretag levererar råttobak som är producerad av denna person eller sammanslutningens medlemmar, i eget namn eller för egen räkning, inom ramen för ett odlingskontrakt som ingåtts av denna person eller i dennes namn. En sammanslutning av det slag som avses i frågan omfattas av definitionen, i den mån som medlemmarna utövar produktionsverksamhet och tobaken levereras till ett beredningsföretag (som är detsamma som den berörda sammanslutningen). Det står ingenting i bestämmelsen om att sammanslutningar inte kan anses vara producenter i det fall då de även utför beredning av råttobak. Det förefaller därmed som om en sammanslutning av nämnda slag måste anses vara en producent enligt artikel 2 tredje strecksatsen i tillämpningsförfordningen.

65. Artikel 21 i tillämpningsförfordningen har till syfte att säkerställa att en kvot eller en odlingslicens som utfärdas till förmån för en producentsammanslutning som själv är producent enligt artikel 2 tredje strecksatsen fördelas rättvist mellan sammanslutningens samtliga medlemmar. Artikel 21 förutsätter således att kvoter eller odlingslicenser kan utfärdas till producentsammanslutningar. Man kan mot denna bakgrund ansluta sig till kommissionens uppfattning att en producent som är medlem av en sammanslutning måste kunna lämna denna utan att bli utsatt för någon form av bestraffning vid fastställelsen av kvoter, vilket för övrigt är ett naturligt och nödvändigt led i ett system som syftar

till att skapa fri konkurrens mellan företagen genom att producenterna ges möjlighet att byta från ett beredningsföretag till ett annat.

66. Jag föreslår därför att domstolen besvarar den ställda frågan med att artikel 21 och artikel 2 tredje strecksatsen skall tolkas på så sätt att de utgör hinder för att medlemsstaterna antar bestämmelser som inte gör det möjligt att utfärda en enda odlingslicens och/eller fastställa en enda produktionskvot för en producentsammanslutning som har till syfte att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och som står för den första beredningen av tobaken i sina fabriksanläggningar.

Den femte gruppen frågor: Är det tillåtet att tillämpa olika regler för beräkning av referenskvantiteten?

67. Genom den femte frågan i mål C-255/94 önskar som sagt den nationella domstolen i huvudsak att få veta om artiklarna 9.1 och 10.1 i tillämpningsförfordningen skall tolkas på så sätt att beredningsföretagen kan indelas i sju skilda grupper på vilka det tillämpas olika regler för beräkning av den treåriga referenskvantiteten, och det på ett sådant sätt att producenterna omfattas av olika regler för beräkning av produktionskvoten

beroende på till vilket företag de har levererat under referensperioden.

68. Innehållet i denna fråga rör även artikel 9.3 i grundförordningen. Av denna bestämmelse, jämförd med artikel 5.1 i tillämpningsförordningen, framgår att varje enskilt beredningsföretags andel av den berörda medlemsstatens kvot motsvaras av företagets andel (referenskvantiteten) av summan av de genomsnittliga mängder som har levererats till beredningsföretagen under år 1989, 1990 och 1991.

69. I en skrivelse av den 20 januari 1993 till det italienska jord- och skogsbruksministeriet har kommissionen angivit att grundförordningens huvudregel om beredningsföretagens referenskvantiteter finns i artikel 9.3 första stycket, enligt vilket företagets referenskvantitet skall fastställas till den genomsnittliga mängd som företaget har berett under de tre år som föregår det senaste skördeåret.

Ett undantag från denna huvudregel finns i artikel 9.3 andra stycket, enligt vilket ett företag som har inlett sin verksamhet först år 1990, och således inte har utfört beredning under de tre år som föregår det senaste skördeåret, skall tilldelas en referenskvantitet som motsvarar den årliga genomsnittsmängd som

företaget har berett under de två år som föregår den senaste skörden. Ett företag som har inlett sin verksamhet först år 1991 skall på motsvarande sätt tilldelas en referenskvantitet som motsvarar den mängd som företaget har berett under detta år. Enligt kommissionen är det dock ett villkor för tillämpningen av dessa gynnsamma regler att företaget har fortsatt sin verksamhet under år 1991 (om verksamheten inleddes år 1990) och 1992, eftersom det är fråga om ett undantag från huvudregeln i artikel 9.3 första stycket i grundförordningen och sådana undantag skall tolkas restriktivt.

I kommissionens skrivelse räknas det upp fem grupper som enligt kommissionen omfattas av huvudregeln i artikel 9.3 första stycket. Den första gruppen avser företag som har utfört beredning under referensperiodens samtliga tre år. De övriga fyra grupperna rör företag som har utfört beredning under ett eller två år av referensperioden. Om man även beaktar de två ovan nämnda grupper som omfattas av artikel 9.3 andra stycket föreligger det totalt sju olika grupper.

70. Sökandena har påpekat att det i cirkulär nr 368/G av den 1 mars 1993 görs en motsvarande indelning av beredningsföretagen i sju olika grupper på vilka det tillämpas olika metoder för beräkningen av de referenskvantiteter som

titeter som används vid fastställelsen av beredningskvoter. Den produktionskvot som tilldelats en producent för år 1993 har fastställts med tillämpning av samma metod som den som användes vid beräkning av referenskvantiteten för det beredningsföretag till vilket den berörde producenten har levererat. Detta innebär att olika metoder tillämpas vid fastställelsen av produktionskvoter beroende på om den berörde producenten har levererat till ett beredningsföretag och inte till ett annat. De producenter som hittills har producerat samma mängder tilldelas därmed helt olika produktionskvoter. Den skada som detta förorsakar är lika tydlig som slumpartad och utgör en uppenbar orättvisa. Ett företag som har inlett sin verksamhet först år 1991 får sin beredningskvot fastställd enbart på grundval av den mängd som företaget har berett under detta år. På så sätt favoriseras nya företag på bekostnad av redan etablerade företag.

71. Kommissionen har påpekat att reglerna om kvotberäkning finns i artikel 9 i grundförordningen och att artikel 9.1 och 10.1 i tillämpningsförordningen, till vilka det hänvisas i begäran om förhandsavgörande, är begränsade till att reglera följderna av denna beräkning. Rent allmänt innebär dessa regler att företag som har berett större mängder under referensperioden har rätt till en större beredningskvot, medan företag som har berett mindre mängder har rätt till en mindre kvot. Detta förefaller vara det mest korrekta och rimliga. Ändamålet med bestämmelserna i artikel 9.3 andra stycket i grundförordningen är, enligt kommissionen, att ge

nyetablerade beredningsföretag möjlighet att uppnå en beredningskvot. Det skulle vara orimligt om ett företag som har inlett sin verksamhet först under år 1991 skulle få den tobaksmängd som den har berett under detta år dividerad med tre när dess referenskvantitet fastställs, som om företaget hade berett tobak även under år 1989 och 1990.

72. Jag vill framhålla att artikel 9.3 första stycket i grundförordningen innehåller huvudregeln för fördelningen av beredningskvoter bland beredningsföretagen. Enligt denna regel skall det enskilda beredningsföretagets referensmängd fastställas genom att hela den mängd som företaget har berett under den treåriga referensperioden divideras med tre. Den beredningskvot som blir resultatet av den härigenom beräknade referensmängden skall enligt artikel 9.1 i tillämpningsförordningen fördelas mellan företagens producenter i förhållande till deras leveranser under referensperioden.

73. Som kommissionen har anfört skulle det vara orimligt att ett företag som har inlett sin verksamhet först under år 1991 skulle få den mängd som den har berett under detta år dividerad med tre när dess referensmängd fastställs, som om företaget hade berett tobak även under år 1989 och 1990. Det skulle vara lika orimligt att ett företag som har inlett sin verksamhet under år 1990 skulle få den mängd som den har berett under år 1990 och 1991 dividerad med tre när dess referensmängd fastställs, som om företaget hade

berett tobak även under år 1989. Artikel 9.3 andra stycket i grundförordningen säkerställer därför att det för sådana nyetablerade företag fastställs en beredningskvot som står i proportion till den genomsnittliga årliga mängd som företagen har berett under år 1990 och/eller 1991. Den grundläggande principen, att företag som har berett större mängder under referensperioden får rätt till en större beredningskvot, medan företag som har berett mindre mängder får rätt till en mindre kvot, har därmed gjorts tillämplig även på nyetablerade företag. Regeln i artikel 9.3 andra stycket i grundförordningen innebär att de företag som omfattas av denna regel skall tilldelas en beredningskvot av sådan storlek att företagens producenter vid den vidare fördelningen enligt artikel 9.1 i tillämpningsförordningen inte hamnar i sämre ställning än de producenter som har levererat till företag som har utfört beredning under hela referensperioden.

en lägre kvot än producenter som år 1991 levererade till företag som inledde sin beredningsverksamhet först efter år 1989 och därför inte drabbas av 1989 års dåliga resultat. Artikel 9.3 i tillämpningsförordningen, angående tilldelning av kompletterande referenskvantiteter i händelse av särskilda omständigheter, är emellertid tänkt att just motverka följderna av exceptionella omständigheter. Den berörda obalansen mellan företag som har utfört beredning under hela den treåriga referensperioden och företag som har inlett sin beredningsverksamhet först efter år 1989 måste därför rättas till med användning av artikel 9.3 i tillämpningsförordningen.

74. Företag som har utfört beredning under hela den treåriga referensperioden och därmed även under år 1989, då vissa producenter enligt uppgift fick en dålig skörd på grund av väderleksförhållandena, har till följd av detta en lägre genomsnittlig beredningsmängd under referensperioden än företag som har inlett sin beredningsverksamhet först efter år 1989. Till följd av beredningsföretagets lägre kvot får dessutom producenter som år 1991 levererade råttobak till företag som utförde beredning även under år 1989

75. Som framgår av min redogörelse ger de båda förordningarna uttryck för ett logiskt och sammanhängande system vars syfte är att åstadkomma en så rimlig och rättvis fördelning som möjligt av berednings- och odlingskvoterna i förhållande till skörde- mängderna under referensperioderna.

76. I bestämmelserna i artikel 9.3 i grundförordningen görs emellertid inte någon sådan indelning i sju olika grupper som omnämns i frågan, i kommissionens skrivelse av den

20 januari 1993 och i det italienska cirkuläret nr 368/G av den 1 mars 1993, men däremot görs åtskillnad mellan tre olika grupper, nämligen följande:

— För det första, huvudregeln i artikel 9.3 första stycket.

— För det andra, artikel 9.3 andra stycket angående företag som har inlett sin verksamhet efter referensperiodens början.

— För det tredje, artikel 9.3 tredje stycket angående företag som har inlett sin verksamhet under skördeåret eller under året dessförinnan.

fastställelsen av kvoter, och följaktligen att referenskvantiteten och därmed även beredningskvoten skall fastställas med tillämpning av den beräkningsmetod som föreskrivs för den grupp som en viss underkategori tillhör.

78. Enligt artikel 9.1 i tillämpningsförordningen skall ett beredningsföretag utfärda odlingslicenser till sina producenter inom beredningskvotens gränser. Detta är en nödvändig följd av kvotsystemet på producentnivå. Ett system som innebär att producenterna omfattas av samma beräkningsmetod som det företag till vilket de har levererat råttbak innebär just det att producenterna i enlighet med artikel 9.1 i tillämpningsförordningen tilldelas en kvot inom ramen för deras beredningsföretags beredningskvoter. Artikel 9.1 skall därför tolkas på så sätt att producenterna kan omfattas av olika regler för beräkning av beredningskvoten, beroende på till vilket företag de har levererat under referensperioden.

77. Det kan naturligtvis inte uteslutas att man bör kunna indela dessa tre grupper i underkategorier, för att klargöra vem som omfattas av en viss grupp. En sådan indelning får dock bara användas som ett pedagogiskt eller administrativt hjälpmedel, till exempel i samband med utfärdandet av allmänna råd och formulär. Inom de tre ovan nämnda grupperna måste det dock oberoende av sådana underkategorier krävas att beredningsföretagen behandlas lika vid

79. Mot bakgrund av de handlingar som har inkommit från den nationella domstolen och vad som har framkommit under förfarandet vid domstolen kan jag inte se att det finns någon anledning för domstolen att ta närmare ställning till om de sju grupper som omnämns i det italienska cirkuläret och i kommissionens skrivelse av den 20 januari 1993 var korrekt indelade i förhållande till de tre olika beräkningsmetoder som föreskrivs i

artikel 9.3 första, andra och tredje stycket i grundförordningen.

80. Jag föreslår därför att domstolen besvarar de ställda frågorna med att artikel 9.3 i grundförordningen skall tolkas på så sätt att beredningsföretagen skall hänföras till en av de tre grupper som motsvarar första, andra respektive tredje stycket i artikel 9.3 i grund-

förordningen, och därmed omfattas av de olika regler för fördelning av beredningskvoter som gäller för varje grupp. Detta hindrar inte att det vid systemets administrering görs en indelning i underkategorier av var och en av dessa tre grupper, dock under förutsättning att referenskvantiteten och därmed även beredningskvoten bestäms enligt de beräkningsmetoder som har fastställts för den grupp till vilken den berörda underkategorin hör. Artikel 9.1 i tillämpningsförordningen skall tolkas på så sätt att producenterna omfattas av olika regler för beräkning av produktionskvoten, beroende på till vilket beredningsföretag de har levererat under referensperioden.

Mot denna bakgrund föreslår jag att de frågor som Tribunale amministrativo regionale del Lazio har hänskjutit skall besvaras på följande sätt, varvid numreringen följer den indelning av frågorna som jag har gjort ovan:

- 1) Den prövning som har gjorts mot bakgrund av anmärkningarna i beslutet om hänskjutande och av vad som i övrigt har framkommit i målet angående bestämmelserna i artiklarna 3.3 och 9 i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet för råttobak under skördeåren 1993 och 1994, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993, har inte utvisat någon omständighet av sådant slag att den påverkar dessa bestämmelserns giltighet.

- 2) Artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak skall tolkas på så sätt att bestämmelsen inte hindrar att beredningsföretagen ingår odlingskontrakt och mottar återbetalning av bidragsbeloppet för mängder som överstiger de

ursprungligen tilldelade beredningskvoterna, för såvitt det sker en överföring av kvoter enligt artikel 10.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet för råttobak under skördeåren 1993 och 1994, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993.

- 3) Artikel 9.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet för råttobak under skördeåren 1993 och 1994, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993, skall tolkas på så sätt att bestämmelsen inte hindrar att en medlemsstat upprättar på förhand fastställda reserver — av olika storlek för varje tobakssort och med hänsyn tagen till att vissa sorter är mer utsatta för naturkatastrofer än andra — som är avsedda att fördelas bland de producenter som har lidit förluster på grund av exceptionella omständigheter, med beaktande av den berörde producentens förlust, men utan att förlusten nödvändigtvis kompenseras fullt ut.

- 4) Artikel 21 och artikel 2 tredje strecksatsen i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet för råttobak under skördeåren 1993 och 1994, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993, skall tolkas på så sätt att de utgör hinder för att medlemsstaterna antar bestämmelser som inte gör det möjligt att utfärda en enda odlingslicens och/eller fastställa en enda produktionskvot för en producentsammanslutning som har till syfte att främja och gynna medlemmarnas tobaksproduktion och som står för den första beredningen av tobaken i sina fabriksanläggningar.

- 5) Artikel 9.3 i rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak skall tolkas på så sätt att beredningsföretag skall hänföras till en av de tre grupper som motsvarar första, andra respektive tredje stycket i artikel 9.3 i grundförordningen, och därmed omfattas av de olika regler för fördelning av beredningskvoter som gäller för varje grupp. Detta hindrar inte att det vid systemets administrering

görs en indelning i underkategorier av var och en av dessa tre grupper, dock under förutsättning att referenskvantiteten och därmed även beredningskvoten bestäms enligt den beräkningsmetod som har fastställts för den grupp till vilken den berörda underkategorin hör. Artikel 9.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3477/92 av den 1 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet för råtabak under skördeåren 1993 och 1994, senast ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1668/93 av den 29 juni 1993, skall tolkas på så sätt att producenterna omfattas av olika regler för beräkning av produktionskvoten, beroende på till vilket beredningsföretag de har levererat under referensperioden.